

België - Belgique
P.B. - P.P.
8500 Kortrijk
BC 20258

KONINKLIJKE EN MENSLIEVENDE VERENIGING DER
DRAGERS van ERETEKENS en MEDAILLES van BELGIË
VOOR DADEN VAN MOED, ZELFOPOFFERING EN VAN MENSLIEVENDHEID

ONDER DE HOGE BESCHERMING VAN Z.M. DE KONING
EN HET EREVOORZITERSCHAP VAN DE H. BURGEMEESTER VAN BRUSSEL

VADERLANDSE VERENIGING
Zonder winstgevend doel
Gesticht te Brussel op 3 december 1865 - Koninklijk Erkend op 2 juli 1883

INFOBLAD KORTRIJK

Afgiftekantoor: KORTRIJK CENTRUM

Verantwoordelijke uitgever:
Rasson Nadia - Steenstraat 103 -
8501 Heule

P 806019
PRS: 3048465

Nummer 100 – 2de kw 2022 (apr-mei-juni)

---

*Koninklijke en Menstievende
Vereniging der
Dragers van Eretekens en
Medailles van België*

Regionale Kortrijk

WOORD VAN DE VOORZITTER REGIONALE KORTRIJK

Toespraak voorzitter Promotiefest van 16 april 2022

Dames en heren, burgers, militairen, politie in graad en functie, Erelid Luitenant-kolonel Christophe Onraet, Erelid Adjudant-majoor Mario Matton, Erelid Roger Terryn, oud burgemeester van Deerlijk en hun partners.

Ik verwelkom ook de Nationale voorzitter de heer Rudy Maes en zijn echtgenote, de leden van het Nationaal bestuur, de voorzitter van de Staatsgedecoreerden en de Verbroedering de heer Germain Van Wietendaele, zijn echtgenote en zijn delegatie, de voorzitter van de Regionale Westland de heer Gilbert Vitse en zijn echtgenote zijn verontschuldigd, maar zijn secretaris en zijn echtgenote vertegenwoordigen de afdeling Westland.

De heer Gerard Moerman, voorzitter van de Nationale Strijdersbond van België, Gewest Leiegroep afdeling Olsene (Oost-Vlaanderen) is verontschuldigd, maar zijn delegatie is aanwezig.

Aan iedereen hartelijk welkom.

Je souhaite le bienvenue au grand chancelier, Mr. Gilbert Gerard, aux membres du comité Nationale, aux différents présidents des associations patriotique, militaires et police, dans tous vos grades et qualités.

Ik verwelkom ook de vaandeldragers, alsook onze nieuwe leden die voor de 1ste maal deelnemen aan dit promotiefest. Dit is een gelegenheid om vriendschappen te onderhouden of op te starten, wat er ook gebeurt de vriendschap moet de verbinding zijn en blijven onder ons, wat we eens te meer hebben ondervonden in de twee voorbije jaren door de corona pandemie.

Spijtig genoeg worden er nog steeds mensen besmet door het virus, waaronder de laatste week onze Regionale en de Nationale vaandeldragers, de heren Yvan en Brecht Van der Auwera, wij wensen hen een spoedig herstel en hopen hen vlug gezond en wel terug te zien.

Zoals jullie hieruit kunnen opmaken, zijn we van dit beestje nog niet verlost en alsof dit nog niet genoeg ellende heeft veroorzaakt worden we nu ook nog geconfronteerd met de ellende in Oekraïne. Hier zal ik niet veel over zeggen, behalve dat wij meeleven met de slachtoffers.

Mag ik vragen om een ogenblik stil te staan bij onze overleden leden, die ik niet bij naam zal noemen om niet het risico te lopen iemand te vergeten, behalve Marino Piccavet waar de Nationale voorzitter en ikzelf de medaille van Ridder in de Orde van het Belgisch Kruis postuum hebben uitgereikt op zijn uitvaart.

Door de aanhoudende pandemie zullen we waarschijnlijk nooit weten of, en wanneer ze overleden zijn, maar ook voor de vele slachtoffers in Oekraïne.

Ik wens jullie een aangename dag, draag jullie eretekens met fierheid, ZE GETUIGEN VAN MOED—WILSKRACHT—DAPPERHEID EN VAN ONWANKELBARE TROUW AAN VORST EN VADERLAND.

De voorzitter,

Nadia RASSON

Van links naar rechts: De Caluwe Philippe, Maes Rudy, Onraet Christophe, Matton Mario, Rasson Nadia, Verhelle Kurt, Tack Lutgarde, Bouckennooghe Danny.

Rinda is de achterkleindochter van Isidoor-Henri Odent, een van de slachtoffers

Achterkleindochter van ontmiener die omkwam bij ontploffing na WO I plant herdenking: "Stiltemoment 100 jaar na ramp zou mooi zijn."

Gezocht: familie van slachtoffers ontploffing op 24 juni 1922

Op 24 juni 1922 werd Wijtschate opgeschrikt door een grote ontploffing van oorlogsmunitie. Elf arbeiders lieten daarbij het leven, onder wie de overgrootvader van Rinda Depoorter (66) uit Ieper. De vrouw is nu op zoek naar andere nabestaanden om een herdenkingsmoment te organiseren.

Isidoor Odent (55) uit Ieper begint op 24 juni 1922 aan zijn laatste werkdag bij de dienst van Ieper die oorlogsmunitie opruimt. Samen met enkele collega's gaat hij aan de slag in Wijtschate. De arbeiders leggen het wapentuig op een wagonnetje, om het dan verderop tot ontploffing te brengen. Maar het loopt fout. Het karretje kantelt om, met een explosie als gevolg. Elf mensen komen om, onder wie tien uit Ieper en een man uit Bulskamp. Die laatste is een oud-strijder.

Vader van 8

Isidoor Odent wordt nog naar het ziekenhuis gebracht, maar hij bezwijkt er een dag later aan zijn verwondingen. Hij was vader van acht kinderen. Zijn oudste was 32 jaar, het jongste 9. “Mogelijk waren er zelfs 9 kinderen”, zegt Rinda Depoorter (66) de achterkleindochter van Isidoor. “Ik ben het niet 100 procent zeker, maar volgens mij kwam een van zijn zonen om in de oorlog.” Rinda Depoorter is al heel lang geboeid door het verhaal van haar overgrootvader. Ze wil een herdenkingsplechtigheid organiseren ter ere van de slachtoffers. “Mijn grootmoeder, Urbanie Odent, sprak regelmatig over de ramp. Ze was 26 jaar toen het ongeval gebeurde en ze had op dat moment 2 kleine kinderen, onder wie mijn vader, die toen 2 jaar oud was.”

Stiltemoment

Een tijd geleden werd het graf van Rinda's overgrootvader op het stedelijk begraafplaats weggenomen. “We dachten dat de concessie eeuwigdurend was, maar dat klopte niet”, zegt Rinda. “Ik heb het graf vaak bezocht, want het lag net achter de laatste rustplaats van mijn grootouders.” De begrafenis van de slachtoffers van de ramp ging destijds niet onopgemerkt voorbij in Wijtschate. Zelfs koningin Elisabeth liet een krans bezorgen.

“Eigenlijk zijn die arbeiders ook oorlogsslachtoffers,” vindt Rinda, “maar omdat het geen militairen waren, krijgen ze niet meteen een officiële gedenkplechtigheid. Dat hoeft ook niet, maar ik vind dat die mensen toch niet vergeten mogen worden. Daarom zou ik graag hebben dat het drama herdacht wordt nu het honderd jaar geleden is.” Ze gaan op zoek naar nabestaanden van de andere slachtoffers. “Het zou wel fijn zijn om op 24 juni allen samen te komen voor een stiltemoment.”

Veurne

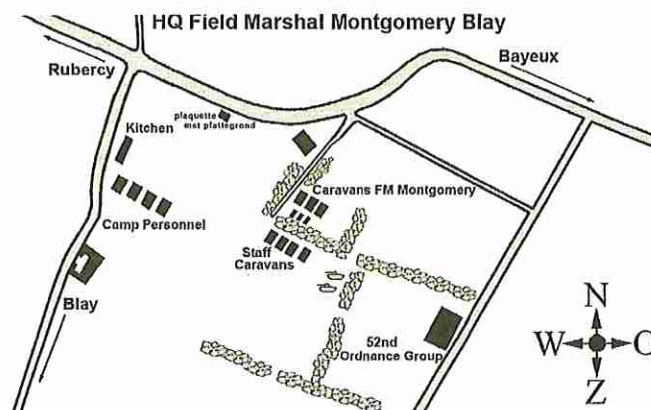
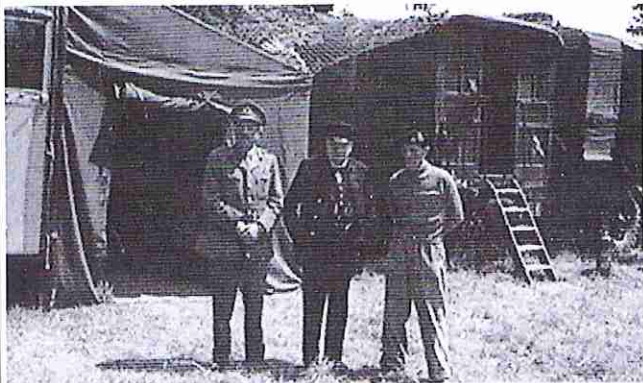
De namen van slachtoffers zijn naast Isidoor-Henri Odent, August Coffyn, Victor Coffyn, Edmond Doom, Hilaire Dumortier, Arthur Kerrinck, Victor Marveillie, Emeric Taillieu, Camille Vanhoecke, Pierre Van Sevenant, allen uit Ieper en Medard Decroock uit Bulskamp bij Veurne. Mensen die iemand (her)kennen kunnen altijd een mailtje sturen naar onze redactie via christophe.maertens@persgroep.net.

Rinda de Poorter zoekt nabestaanden van de tien collega-ontmijners van haar overgrootvader, die allen stierven door ontplofte munitie in Heuvelland

The Paths to Freedom

'T TWEEDE HOOFDKWARTIER VAN MONTGOMERY IN BLAY

Punt 155 - 156 : Het dorp Blay is op 9 juni 1944 bevrijd door de 2nd US Infantry Division 'Indian Head'. Half juni besluit Montgomery zijn hoofdkwartier naar dit dorp te verhuizen. Zo is zijn hoofdkwartier dichterbij het Amerikaanse bruggenhoofd en kan er makkelijker overlegd worden.

Op 23 juni betreft de staf van Montgomery verblijven in het veld achter 't monument langs de D96 (aan het einde van de holle weg langs het huis bij punt 156). De slaapcaravan van Montgomery en zijn caravan om in te werken staan links van de holle weg, achter de bocage. Deze twee caravans hebben 'n opbouw, die in Noord-Afrika op de Italianen is buitgemaakt. De eerste staat op een Amerikaanse Mack NR-chassis en de tweede op een Brits Leyland Retriever-chassis. De verblijven van de staf staan aan het eind van de holle weg. Daar staat ook de Fordson 7V-trekker met oplegger, waarin de 'map room' is gehuisvest. Vanaf deze locatie leidt Monty de slag om Normandië. Het hoofdkwartier van Field Marshal Montgomery in Blay blijft staan tot 3 augustus 1944.

Op 28 juni richt de Britse 52nd Ordnance Group, onder leiding van Colonel Nelson M. Lynde Jr., ook een hoofdkwartier in Blay in. Het tentenkamp ligt in het veld achter het hoofdkwartier van Montgomery.

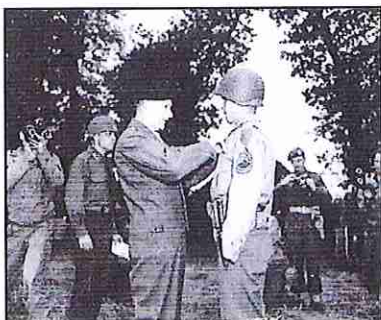

Foto links : op 7 juli 1944 krijgt Technical Sergeant Philip Streczyk van 16th Infantry Regiment, 1st US Infantry Division een Britse eremedaille opgespeld door Field Marshal Bernard Montgomery.

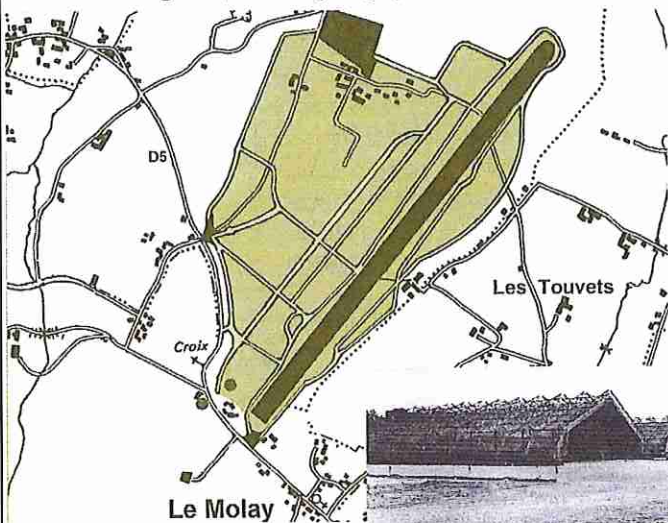
Foto rechts : acht Rangers van 5th US Ranger Battalion poseren trots voor de foto, nadat ze in Blay een Distinguished Service Cross voor hun actie bij Pointe-du-Hoc op D-Day hebben ontvangen.

Diezelfde dag ontvangen ook General Maxwell Taylor (101st Airborne Division), Colonel C. Canham (116th Infantry Regiment, 29th Infantry Division) en Colonel J.A. van Fleet (8th Infantry Regiment, 4th Infantry Division) een medaille.

ROU T E B E S C H R I J V I N G

132. Einde weg rechts.
 133. Einde weg links, richting Les Hautes Murailles (bord links na afslag).
 134. Einde weg rechts.
 135. Einde weg links, voorrangsweg op.
 136. U rijdt Rubercy uit.
 137. Y-splitsing rechts, D207, richting Saon.
 138. Na 600 m kruising rechts, richting Saonnet.
 139. U rijdt langs kerk. l- rechtdoor.
 140. l- rechtdoor.
 141. -l rechtdoor.
 142. l- rechtdoor.
 143. Einde weg links, voorrangsweg op.

Links staat een monument voor het vliegveld A9d Le Molay, dat op 30 juni 1944 operationeel was.

Het was het enige tijdelijke vliegveld in Normandië, dat hangars had en nissenhutten voor onderhoud van de vliegtuigen. Dit vliegveld, waar General Eisenhower landde om naar zijn HQ 'Shellburst' te gaan, werd op 5 oktober 1944 afgebroken.

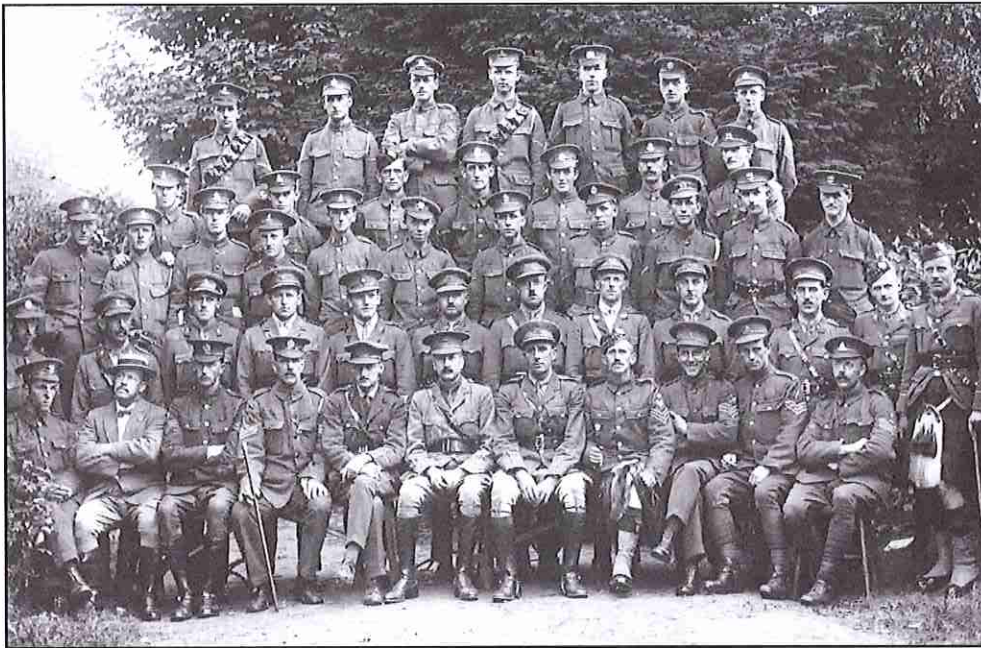

144. U rijdt Le Molay-Littry (D5) in.
 145. Na de kerk (2e weg) links, richting Les Touvets.
 146. 1e weg, bij stopbord, rechts.
 147. -l doorgaand rechts volgen.
 148. Kruising voorrangsweg recht oversteken, Le Breul.
 149. Kruising rechtdoor, richting Le Breul-en-Bessin.
 150. Weg doorgaand volgen.
 151. Einde weg, bij Christusbeeld, links, langs bord Le Sault Bénard.
 152. Bochtige weg doorgaand volgen.
 153. Kruising met D207 rechtdoor, D97A richting Blay.

154. Weg door Blay doorgaand volgen.
 155. Bij de kerk doorgaand weg rechtdoor volgen.
Na de boerderij had Field Marshal Montgomery in de velden rechts van de weg zijn tweede hoofdkwartier in Normandië.
 156. Kruising rechts, D96 richting Bayeux.
*Na ± 100 m staat rechts tussen bocages een monument met plattegrond van het HQ van Field Marshal Montgomery. Niet stoppen—drukke weg !!!
 Na nog eens 100 m kunt u rechts op de toegangsweg naar het huis parkeren om locatie zelf te bekijken.*
 157. Doorgaande weg D96 vervolgen, richting Bayeux.
 158. U rijdt door Barbeville heen en over viaduct van de Snelweg A13 heen.
 159. U rijdt Bayeux in.
 160. Einde weg links, voorrangsweg D5 op, richting Centre Ville.
 161. Verkeerslichten rechts, D5A richting Caen.
 162. U rijdt langs de Britse begraafplaats van Bayeux.
 163. Na ± 300 m links ligt het Musée de la Bataille de Normandie.

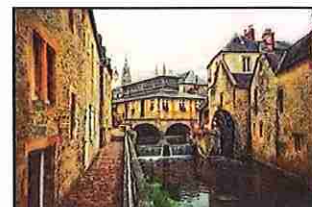
Hier eindigt de route Beyond the Beachhead.

BEVRIJDING VAN BAYEUX

Punt 159 - 163 : 's Avonds op 6 juni 1944 trekt het Sherwood Rangers Yeomanry Armoured Regiment Bayeux binnen en kan zonder enige tegenstand tot in het stadshart doordringen. De soldaten delen sigaretten en chocolade uit en vertellen de bevolking, dat ze morgen terugkomen. Dat is ook gebeurd. Formeel is de stad op 7 juni 1944 bevrijd. Bayeux is als eerste stad in Normandië zonder gevechten veroverd. De oude binnenstad is dan ook gespaard gebleven.

Omdat de straten van Bayeux te smal zijn voor militaire voertuigen met gewonden, worden buiten de stad langs de D5 meerdere militaire hospita- len opgezet. Om militaire voertuigen een snelle doorgang richting Caen te bieden, krijgen de Royal Engineers en het Pioneer Corps opdracht om aan de zuidwestkant een ringweg om de stad aan te leggen (zie foto hiernaast). Aan deze weg, Boulevard du 6 Juin 1944, ligt het Musée de la Bataille de Normandie en het Bayeux British War Cemetery, waar de route Beyond the Beachhead eindigt. Op de volgende rotonde (afslag D613 richting Caen) staat trouwens nog een meer dan levensgroot standbeeld van General Eisenhower.

DE BRITSE BEGRAAFPLAATS BAYEUX

Punt 162 : Bayeux British Cemetery is de grootste Britse begraafplaats in Frankrijk van de Tweede Wereldoorlog, waar in totaal 4.648 militairen liggen begraven: 3.935 Britten, zeventien Australiërs, acht Nieuw-Zeelanders, één Zuidafrikaan, 25 Polen, drie Fransen, twee Tsjechen, twee Italianen, zeven Russen, 466 Duitsers en één onbekende soldaat. Op de muur van het Memorial tegenover het kerkhof zijn de namen van 2.808 vermiste soldaten geregistreerd: 1.537 Britten, 270 Canadezen en één Zuidafrikaan.

Opvallend zijn de twee grafstenen tegen elkaar (Vak XVI, Rij C, Graf 10), waar Flying Officer Bryan E. Bell, Flying Officer Duncan MacFadyen, Air-gunner Hilary D. Clark, Wireless Operator/Air-gunner John Holden en Air-gunner Joseph J. Reed gezamenlijk liggen begraven. Een vliegtuigbemanning 'all died 10th June 1944', 4 dagen na D-Day gesneuveld. Zijn ze neergestort bij Caen, aan de kust, boven zee? Zou kunnen, maar het verhaal blijkt heel anders. De bemanning is van Bomber Command, 5th Group, 49th Squadron. In de avond van 9 juni 1944 stijgen vanuit Engeland 108 Lancasters op, begeleid door Mosquito Pathfinders, voor een aanval op het spoorwegknooppunt van Etampes, ten zuiden van Parijs. De Lancaster ND533 (EA-M) van Flying Officer Bell stijgt op van Fiskerton Airfield in Lincolnshire. Boven het doel laten ze de bommen vallen. Op de terugweg wordt ND533 getroffen door FLAK (luchtafweer), vliegt in brand en stort neer bij het dorp Lyons-la-Forêt, zo'n dertig kilometer ten oosten van Rouen. Vijf bemanningsleden op het lokale kerkhof begraven. De dorpelingen richten op de plaats van de crash een monumentje op. Als dat deel van Frankrijk ook is bevrijd, worden de lichamen overgebracht naar Bayeux en daar herbegraven.

De Lancaster ND533 van piloot Bell is echter vertrokken met zeven bemanningsleden. Waar zijn de andere twee gebleven? Bombardier Philip D. Hemmens springt tijdig uit het vliegtuig, wordt gepakt en als 'Prisoner of War' overgebracht naar concentratiekamp Buchenwald, waar hij op 27 september 1944 overlijdt (andere bronnen spreken van 18 oktober 1944). Zijn graf is onbekend. Flight Engineer Sydney C. Holmes is kennelijk ook eerder uit het brandende wrak geraakt. Hij wordt dood gevonden in de buurt van Beauvais, halverwege Amiens en Parijs. Sydney ligt begraven op de Franse Militaire Begraafplaats Marissel Beauvais.

Wordt vervolgd

Legende van de Nonnebossen

In de jaren 1100 zag Zonnebeke er heel anders uit dan vandaag. Het zuidelijke deel bestond uitsluitend uit beuken-, berken- en elzenbossen, schaarse velden en moeras. Ten westen van de Nonnebossenstraat (vroeger Waterstraat en in 1100 de Reebrouckstraete: het straatje dat liep naar 't goed Rebrouck) lag het Rumterbos, zich uitstrekkend tot de Bellewaart met middenin het goed Rebrouck.

Het was in het Rumterbos dat in het jaar 1101 een vrouwenklooster werd gesticht: de abdij de Sainte-Marie à Nonnenbossche, op de plaats waar nu de Nonnebossenhoeve (Michel Verschaeve) staat, vermoedelijk door Theobald, kastelein van Ieper.

In "volle hoogconjunctuur" van de abdij kwam de ramp van de Beeldenstorm over Vlaanderen. De Calvinisten hebben de abdij na diverse voorafgaande plunderingen volledig in de as gelegd op 22 december 1579 en de kloosterzusters voorgoed verdreven naar Ieper. Vanuit die periode is ons een legende overgebleven. Luister naar het verhaal !

De abdij had een klokje dat bij haar doopsel de naam Pieter had gekregen. Het was niet groot (een soort schelleke) maar het luidde zo klaar en helder dat men het een half uur in 't ronde kon horen. Het was het uurwerk van de streek. 's Noens en 's avonds hoorden de mensen het luiden. Zij namen hun pet af, baden het Angelus en wisten dat het tijd was om te gaan eten.

Op een St.-Pietersdag vielen de Calvinisten het klooster binnen en begonnen te plunderen. Alles wat hen niet aan stond werd stuk geslagen, wat waarde had werd in zakken gestopt en meegenomen. Het klokje vonden ze te waardevol om achter te laten. Het werd uit het kapeltorentje neergelaten, het werd vastgemaakt op kloeke eiken "persen" en vier sterke mannen namen het op de schouders om het door het Reebrouckbos naar Ieper te dragen.

Toen zij na een kwartier wandelen aan de scheiding van de Reebrouck en Bellewaerde waren gekomen begon het schelleke toch zo verschrikkelijk zwaar, te wegen. Even verpakken en verwisselen van plaats hielp niet, het klokje woog alsmaar zwaarder en zwaarder. Eén van de Geuzen riep plots: "k Wilde dat die vervloekte klokke in de grond zonk." Nauwelijks had hij dit gezegd of het klokje kantelde van de "persen", deed de dragers struikelen en viel zelf op de zompige grond. Het klokje zonk steeds dieper en dieper.... Toen de Geuzen wat waren bekomen van het verschieten gingen ze tasten en zoeken in de modder maar voelden niets. Alleen hoorden ze nog twee drie keren een fijn en klaar geluid, maar het kwam van zo diep als ware het uit de grond van de hel. "Wij willen en moeten de klok hebben al moeten we een jaar lang graven" schreeuwden ze. Er werden wat naburige boeren en alaan opgeëist en weldra waren twintig handen bezig met delven en kappen en koorden aaneen binden om de klok boven te halen. Eén van de Geuzen die goed kon zwemmen dook in de put en werd ze gewaar maar heel diep. Hij vroeg een reep en maakte hem vast aan het oor van de klok. De anderen

trokken met volle kracht. Het klokje verroerde moeizaam en steeg langzaam naar boven. Nauwelijks keek het boven de put uit of de reep brak en brobbelde weer de diepte in.

Ze gaven de moed niet op en stuurden de boeren van Bellewaerde en Reebroeck om de paarden. De brave landlieden deden het tegen wil en dank en ze baden zelfs een schietgebedje tot Sint-Pieter opdat de onderneming zou mislukken.

Opnieuw dook de zwemmer en opnieuw slaagde hij er in de klok vast te maken aan repen en kettingen. Hij verzekerde alles zo goed dat breken onmogelijk was. De paarden werden aangelegd, de kettingen ruttelden, de zwepen klakten door de lucht en de beesten spanden en spierden totdat de klok brobbelend terug bovenkwam. Maar helaas, bij de laatste zweepslag kraakten de zwinkels in twee, de paarden tuimelden onderste boven en 't klokske, met stringen en ketens plofte weer in het water en zonk zo diep dat ze niets meer gewaar waren. De Geuzen moesten onverrichterzake afdruipe.

De brave landlieden waren blij en ze bedankten Sint-Pieter omdat hij op zijnen dag had laten zien dat hij niet laat sollen met wat hem is toegewijd. Ze vertelden het gebeuren aan de bureu, vrienden en het nageslacht en sindsdien, zo werd gezegd, kan men het klokske van 't Nonnen-bosklooster dof horen luiden in de diepte van het moeras van reebroeck, elk jaar op Sint-Pietersdag, bij de eerste slag van twaalf uur.

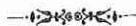
De put stond winters- 's zomers altijd volwater. Enkele kromme oude wilgen groeiden er om heen en hun dunne twijgjes vernestelden zich met het lange gras van de boorden. Ronduit was de put overgroeid met lis maar in het midden was er een cirkel, aan waskuip groot, waar niets op groeide en waar het water zó stille lag, om er benauwd van te krijgen. De kinderen van de streek wisten dat de put gevaarlijk was en een geheim bewaarde want vader had hen vaak de historie van de bodemloze put verteld.

In het begin van de eeuw was er een spectaculaire bevolkingsaangroei. De landbouw kende een explosieve groei en zeer veel bos werd ontgonnen; zo ook de Reebroeck- en een gedeelte van de Bellewaerdebossen. De legende zonk nu mee met het klokje naar de vergetelheid.

Bronvermelding :

- PIL, V.: Zonnebeke, heerlijk verleden en zonnig heden.
- LESCOUHIER : Geschiedenis v/h kerkelijk en godsdienstig leven in West-Vlaanderen. Brugge, 1926, p. 280.
- De Bomloze, in Rond den Heerd, ig. 12, nr. 32, 1877, blz. 249-250.

De Groote Oorlog

X X X I .

De Duitschers in Luxemburg.

Alvorens het verhaal der krijgsgebeurtenissen terug aan te vatten, moeten we nog een overzicht geven van de gebeurtenissen in de provincie Luxemburg. Deze ligt zoo eenzaam, zoo ver, en weinig van al hetgeen er voorviel, is elders bekend geworden. Toch had Luxemburg een waar martelaarschap te verduren.

Een der tragische namen is Tintigny, een dorpje gelegen aan de Semois, dat met zijne verschillende buitenwijken slechts 1.400 zielen telde.

We hebben reeds gezien hoe de Franschen een offensief begonnen in de Ardennen. Hun troepen verschenen dan ook reeds vroeg in Luxemburg, en zoo zag men hen al van af 6 Augustus te Tintigny.

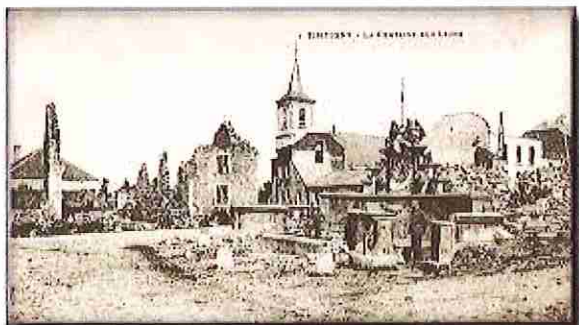
Den 14n Augustus verschenen de Duitschers in dit dorpje en een week lang hadden er gevechten plaats.

Den 22n Augustus waren de Duitschers meester van 't dorp, en vorige detachementen hadden er reeds op gezinspeeld, dat het plaatsje vernield zou worden.

Op den morgen van den 22n Augustus nam de vijand burgemeester Lamotte, den pastoor Georges, notaris Lefevre en den onderwijzer Gerard als gijzelaars, leidden hen door het dorp en verzamelde al de mannen die zij vonden. Zoo dreven ze 41 bewoners naar een weide, bij Ansart. Terzelfdertijd werden tal van huizen in brand gestoken, en de woestelingen schoten naar de vluchtende inwoners. Vier ongelukkigen, die om het geschut in den kelder gevlucht waren, kwamen door verstikking om. Bij dezen was de vrouw van den burgemeester; anderen ontsnapten door het keldervenster, maar genoemde vrouw was te dik om er zich door te wringen.

De 41 burgers, in de weide van Ansart, verbeidden angstig hun lot. Eerst bonden de Duitschers hen aan boomen, maar tegen den avond riepen de woestaards, dat de mannen een helling moesten afdalen. Dan schoten ze in de groep; al die weerloozen werden gedood, want zij, die slechts gewond waren, kregen nog revolvergeschoten in 't hoofd.

Men had de gansche bevolking op de speelplaats

der school samengebracht. 's Avonds scheidde men de mannen van de vrouwen; de eersten moesten in een stal, en de anderen met de kinderen in een school. Toen brak een nacht vol angst en schrik aan.

's Morgens voerde men de mannen naar een stuk land, terwijl de vrouwen naar huis mochten gaan. 's Avonds keerde de mannen terug. Ze zagen 123 burgerlijke gevangenen van Rossignol door het dorp trekken. Dezen marcheerden naar Aarlen, waar ze gefusilleerd zouden worden.

Maar te Tintigny zelf brachten de Duitschers nog tal van personen om, zoodat men er, na twee dagen, 80 slachtoffers betreurde.

Een jongen van 15 jaar werd voor zijn huis aan een boom gebonden.

"Moeder!" riep hij, "zeg toch, dat ik nog maar een knaap ben!"

Doch de moeder moest het aanzien, hoe haar kind vermoord werd.

Een dame zag onder haar oogen haar vader, haar twee zonen en een schoonbroeder sterven.

Een vader vluchtte met het jongste van zijn acht kinderen, maar werd door een kogel doodelijk getroffen, terwijl het wichtje een wonde in den rug opliep.

Welk een wanhoop tusschen al deze smeulende ruïnen. De slachtoffers werden ter plaats begraven. Twee maanden later heeft men hen waardiger ter ruste gelegd. Velen dezer lijken kon men niet meer herkennen bij hunne ontgraving.

Ook het oud kasteel van Villemont werd de prooi der vlammen.

We vernamen zoo even, hoe een triestige stoet van burgergevangenen uit Rossignol door Tintigny werd geleid. Nog een naam, die u doet huiveren! Ook hier hadden de Duitschers en Franschen verwoed gestreden, zelfs met de bajonet, en in 't woud vond men de lijken van soldaten, die elkaar wederkeerig doorstoken hadden en in den dood dus nog met aangezicht tot aangezicht lagen.

De Duitschers leden er zware verliezen, maar bleven ten slotte toch meester van het terrein, en stormden als razenden het dorp Rossignol binnen. Dadelijk stichten ze brand. Bijna alle mannen werden gevangen genomen.

Een officier zag M. Huriaux, nijveraar, op den drempel van zijn huis en schoot hem neer. Mevrouw Huriaux snelde naar den overste toe en verweet hem zijn lafheid. Zij werd bij de gevangenen gedreven.

Vijf arbeiders moesten op bevel der Duitschers vijf gesneuvelde soldaten begraven. Toen zij hiermede bezig waren, verschenen andere soldaten die de burgers beschuldigden hun vijf kameraden vermoord te hebben. Men gaf den ongelukkigen zelfs den tijd niet deze bechtiging te weerleggen. Allen moesten, met de handen omhoog, op een rij gaan staan en werden vermoord.

De 117 gevangen genomen burgers, waarbij me-

vrouw Huriaux, werden naar Aarlen geleid. Deze laatste kon genade krijgen, als ze den officier, dien ze beledigd had, om vergiffenis vroeg.

“Lafaarden, die ge zijt !” riep ze daarentegen. “Leve België ! Leve de Koning ! Leve Frankrijk !”

Te Aarlen werden de 117 neergeschoten. Mevrouw Huriaux stierf onder den kreet : “Leve Frankrijk !”

Rossignol was een puinhoop. De meeste kinderen hadden geen vader meer. Een vrouw, die zes meisjes overhield en nog een kindje verwachtte, werd van haar man en twee zonen beroofd. In elke familie heerschte diepe rouw.

73 huizen werden stelselmatig afgebrand.

Den 23n Augustus woe de strijd ook te Ethe. Razend over den hier ondervonden tegenstand der Franschen, begonnen de Duitschers hun intocht met het fusillieren van de schepenen, de meeste gemeenteraadsleden, den sekretaris en den gemeente-ontvanger. Dan schoten ze den kapelaan en andere inwoners neer.

Maar dat alles was nog niet genoeg. Als echte beulen moordden hier de Duitschers, terwijl de huizen vlamden.

De plundersaars braken in de kerk het tabernakel open en roofden er al de kostbaarheden.

Een vader, moeder en vijf kinderen stierven in de vlammen. Zij waren de eenigen niet. Een vrouw zag, onder haar blik haar man en twee zonen bezwijken. Woestelingen hingen zekeren Scheffer in de deuropening van zijne woning op en lieten hem levend verbranden.

Meisjes werden beledigd. Men nam den pastoor, die gevangenen verpleegd had, met dertig parochianen gevangen, en voerde de groep naar Latour. Daar moesten de ongelukkigen den ganschen dag in een weide staan, scheldwoorden en doodsbedreigingen aanhooren.

's Avonds moesten ze terug naar Ethe, om er de verwoestelingen te aanschouwen. Gebogen onder hun smart en wanhoop, schreden ze langs de brandende huizen voort en zagen in de straten de lijken liggen van mannen, vrouwen en kinderen. Velen onder hen herkennen in die vermoorden hun naaste verwanten.

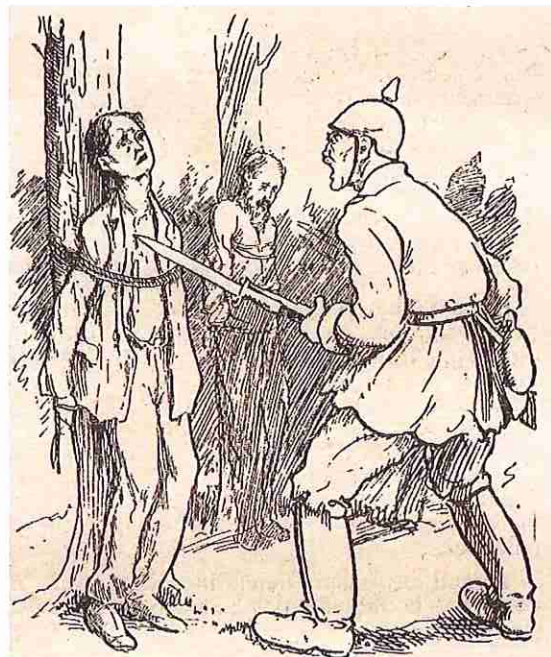
Dan moesten ze den nacht in een weide doorbrengen.

Een officier liet hen eindelijk vrij, maar zij mochten niet te Ethe blijven. Zij begaven zich in de richting van Aarlen, ontmoetten echter een artillerie-kolonne en werden opnieuw aangehouden. De ellendelingen bonden de ongelukkigen aan de kanonnen en voerden hen allen zoo mee. Wie vermoeid werd, kreeg kofslagen of stampen en stooten. Te Aarlen, eindelijk, werden ze vrijgelaten.

Te Ethe zijn 212 inwoners gedood, waaronder 30 vrouwen en 20 kinderen; 156 huizen werden afgebrand.

En Saint-Léger dan !

Den 23n Augustus haalden de Duitschers er vijf burgers uit hun woning, namen ze mee buiten het dorp, bonden ze daar aan een boom, doorkerfden hun lichaam met bajonetsteken, folterden die ongelukkigen tot een kogel hen uit hun lijden verlost.

's Avonds, om 7 ure, joegen de brutale kerels de mannen naar het kerkplein. Een officier beklom de trappen van den tempel en zei in het Fransch, of liever, huilde :

“Gij hebt uw Fransche vrienden zoo goed ontvangen ! Welnu, ik moet vijftig mannen hebben om ze te fusilleeren !”

Die monsterachtige woorden verwekten hevigen angst. De vrouwen omringden hun mannen en zonen, smeekten om genade, en volgden de ongelukkigen, die in de kerk opgesloten werden. Men zag vreeselijke tooneelen. Vrouwen vielen in bezwijming, anderen wierpen zich voor de Duitschers op de knieën, hieven de handen omhoog, kermden en weenden.

De vrouwen moesten heen, maar ze bleven voor de kerk staan.

Trouwens, wie durfde naar huis te gaan, waar soldaten plunderden en dronken en zeker de weerloozen beledigen zouden ?

Wat later brachten de Duitschers de mannen naar buiten en kozen er 25 uit; zij zouden gefusilleerd worden. 't Waren allen vaders.

Toen trad de kapelaan naar voren en sprak :

"Ik bied mij aan, in de plaats van een van hen, en vraag aan de ongehuwden mij n voorbeeld te volgen."

Dadelijk kwamen 24 jonge mannen uit de groep.

De Duitschers aarzelden. Er werd bevel gegeven naar Ethe te vertrekken, waar er gevochten werd.

Goed ! Al die mannen konden voor de dapperen des keizers een levend schild vormen. Dat was voorzichtig tegen mogelijke verrassingen.

Onderweg moest de moordlust toch botgevierd worden, en dus schoot men vijf der gevangenen neer.

Voorwaarts dan weer.

De mannen van Saint-Léger hadden het gevoel, alsof ze naar den dood marcheerden, en ze baden.

"Ja, bidt maar, want ge moet sterven !" spotten hun beulen.

Zoo kwam men te Ethe. De lezer weet reeds hoe het daar toeging en de gevangenen getuigen waren van de moorderijen.

Huizen stonden in lichte laaie.

Vrouwen, mannen en kinderen, het gelaat zwart van den rook, vluchtten gillend heen, maar velen werden door de kogels getroffen, stortten kermend neer. Woeste soldaten zwijmelden in den gloed van den brand, met flesschen drank in de hand. En stomdronken lachten ze om al die afschuwelijke tooneelen.

De mannen van Saint-Léger ontkwamen als door een wonder. Ze mochten huiswaarts keeren.

In het kasteel van Gomery lagen 250 Fransche gewonden; maar ook de huizen en schuren van het dorp waren vol. De Duitschers staken ze in brand en schoten dan op de vluchtende gekwetsten. Uit het kasteel haalden ze een aantal gewonden, voegden die bij een groep Franschen, die de wapens neergelegd hadden, en bij 40 burgers. Er waren in 't geheel 72 soldaten. Ze moesten naar 't kerkhof marcheren, de handen omhoog. De gewonden sleurden zich voort, kregen kolfslagen en schoppen.

Een vader, die weigerde zijn kinderen te verlaten, werd omgebracht.

Bij de begrafenisplaats schoten de ellendelingen 72 Franschen neer. De veertig burgers bleven ter plaatse, tot den avond van den volgenden dag. Toen mochten ze naar het dorp terugkeeren en moesten er de dooden begraven.

Acht dagen lang haalde men nog lijken van onder het puin. Een honderdtal Franschen en twee-en-dertig burgers waren hier om 't leven gebracht. Velen zijn levend verbrand of in den rook gestikt.

En dan het drama van Latour ! De pastoor, de burgemeester en 71 mannen werden den 24n Augustus door de Duitschers opgezocht, om te Ethe dooden te begraven.

Met spaden en schoppen verlieten ze het dorp. Even buiten de gemeente, moesten ze op rijen gaan staan. Men plaatste een mitrailleur voor hen. Schoten knalden, en een stonde later lagen de 73 burgers op een bloedigen hoop ! Deze slachtoffers werden ter plaatse begraven.

De angstige vrouwen en moeders, die wilden komen zien wat er toch gebeurd was, zagen zich den weg door schildwachten versperd.

Den 22n Augustus omstreeks 6 uur 's morgens, woedde de strijd bij Musson. De bewoners vluchtten onder een regen van kogels en granaten; de mannen werden echter tegengehouden en gevangen genomen, terwijl de vrouwen en kinderen naar Baranzy mochten gaan. De Duitschers gebruikten de mannen als levend schild en voerden ze in den namiddag insgelijks naar Baranzy. Maar hier zag men juist dezelfde tooneelen. Men had er de mannen insgelijks verzameld en de vrouwen naar Musson gestuurd. De ongelukkigen van beide dorpen ontmoetten elkander dus halverwege en zagen de beide dorpen branden.

130 mannen van Musson werden naar Duitschland gevoerd, en toen de vrouwen des avonds in hun dorp aankwamen, zagen ze slechts 't smeulende puin. De woeste soldaten hadden 123 huizen vernield.

De vrouwen van Baranzy moesten echter nog vreeselijker tooneelen aanschouwen. Ook zij vonden hun woningen vernield, maar in de straten lagen 29 lijken, 24 van hun dorp en 5 van Rachecourt. Onder die 24 slachtoffers van Baranzy waren vijf vrouwen en vijf kinderen. Een moeder had haar zoon, die door een kogel getroffen was, doch nog leefde, naar een fontein geleid om zijne wonde te wasschen. Een soldaat zag zulks, snelde toe en maakte den jongen, haar eenigen steun, onder de oogen der moeder met kolfslagen af !

Twee-en-zeventig burgers van Baranzy werden met die van Musson naar Duitschland gestuurd; 75 huizen lagen in puin.

De pastoor en de bewoners van Mussy-la-Ville verzorgden Fransche en Duitse gewonde soldaten, toen de gewetenlooze vijand hen gevangen nam en dadelijk elf burgers fusilleerde. Men wilde ook de overigen afmaken. De pastoor bood zijn leven voor zijne parochianen aan. De bandieten stemden toe, en namen den herder mee.

Later vernam men, dat de geestelijke aan de Fransche grens, bij Tellancourt, neergeschoten was gewor-

den. Hij lag daar begraven bij een kapel, aan den weg van Longwy naar Longuyon.

Huivert man niet bij 't lezen van dit alles ? Wij zouden wenschen, dat het overdreven ware; wij zouden 't wenschen voor de eer der menschheid. Helaas ! De feiten zijn echt, nauwkeurig onderzocht, en wij moeten in deze beschrijving nog ver beneden de werkelijkheid blijven, die immers niet weer te geven is.

Etalle ! Nog een gemarteld dorp. Hier werden 11 burgers vermoord en 30 huizen verbrand. Gruwelijk was er het lot van den onderpastoor Pierret. 's Zaterdags avonds, om 10 ure, werd hij uit de kerk gesleurd, waarin men de bevolking opgesloten had en in 't midden van 't dorp aan een telefoonpaal opgehangen. 's Zondags zag men zijn lijk daar wiegelen; de Duitschers gelastten toen eenige burgers het lijk weg te nemen en te begraven.

Te Anloy vielen 49 slachtoffers, waaronder de burgemeester. De meesten hunner werden onder dramatische omstandigheden vermoord. Zoo maakten de Duitschers in een tuin enkele jongelingen en drie meisjes af. Een meisje van zestien maanden werd met bajonetsteken in de armen van haar vader doodgestoken. De moeder moest het lijkje begraven zonder te moogen weenen. In één woord : de Deutsche horden traden hier met een geraffineerde wreedheid op.

De bevolking van Houdemont vluchtte naar het woud, om aan een algemeene fusillade te ontsnappen, die reeds eenige slachtoffers had geëischt. Een 22-jarige zoon van een arme weduwe had niet bij tijds kunnen ontsnappen. Woeste soldaten bedreigden hem. Zijn moeder wilde hem met haar lichaam beschermen, maar de ellendelingen rukten haar weg en vermoordden haar zoon. De ongelukkige wierp zich jammerend op het lijk. De Duitschers gingen spottend heen.

Twaalf bewoners lieten hier het leven. Men vond het hoofd den gemeentesekretaris op een mesthoop.

Maar genoeg ! Nog vele andere dorpen konden we vermelden in deze bloedige kroniek !

In de provincie Luxemburg zijn 842 personen vermoord. Een groot aantal huizen werden er vernield. Van de 4.000 weggevoerde burgers stierven er 101 in bal-

lingschap en 91 bij hun terugkeer ; 131 personen werden gewond of mishandeld.

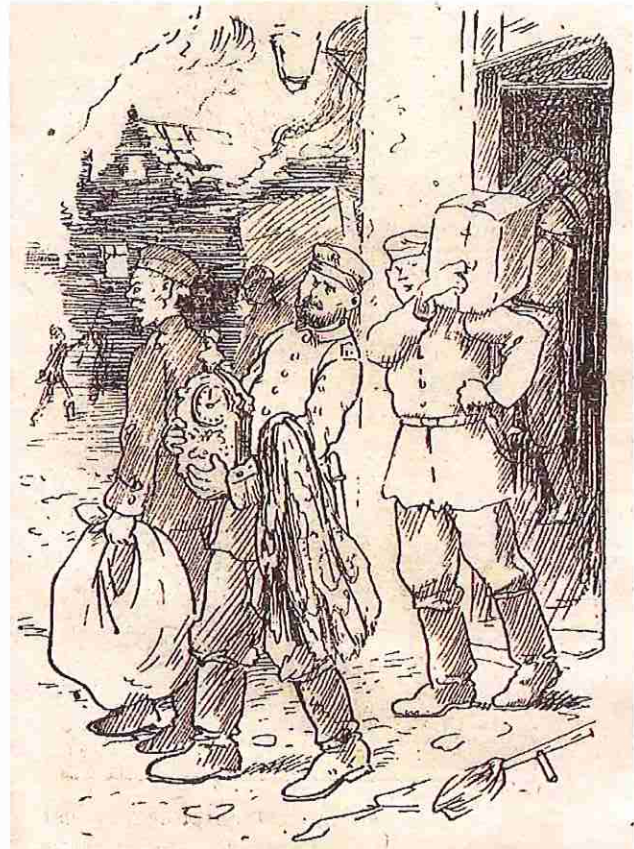
Overall werd er geroofd en geplunderd; de kostbaarheden werden naar Duitschland gevoerd.

6.000 fokpaarden (6.720.000 frank waard) en 10.247 werkpaarden (21 miljoen frank waard) werden uit Luxemburg naar Duitschland gezonden.

De Duitschers richtten voor 31 miljoen frank schade in de wouden aan. Er was 1.745.000 frank schade aan de tramwegen, en voor 6 miljoen frank aan de fabrieken.

De bezetter eischte in Luxemburg 32.446.000 frank oorlogsbelasting.

~~~~~

Wordt vervolgd

Siège social / Sociale zetel : Astridpad 5 – 8540 Deerlijk
Tel. & Fax : +32 56-32.90.17 – Gsm : +32 477-28.33.21 – Email : rudymaesi@proximus.be
a.s.b.l. / v.z.w. 515/53 – N° d'entreprise – Ondernemingsnr 408.696.434 – Arrondissement judiciaire : Courtrai / Gerechtelijk arrondissement : Kortrijk

Erevoorzitter Provinciale West-Vlaanderen :
Voorzitter Regionale Kortrijk: RASSON Nadia, Steenstraat 103 te 8501 HEULE
☎&☎: +32 56-35.63.35 - ✉ : rasson.n@telenet.be

Beste lezers,

vanaf september 2017 zijn we ons blijven ontplooiën, zelfs op het gebied van de moderne technologie en willen we eveneens gebruik maken van de digitale weg om u steeds op de hoogte te houden van allerhande informatie.

Ook de Regionale Kortrijk beschikt nu over een website : <http://www.kmvdembkortrijk.be> waar volgende punten aan bod komen, nml.:

Home – Historiek – Nationaal – Bestuur – Krantje – Eretekens – Eretekens dragen – Agenda – Foto's – Hoe lid worden – Links – Contact

Indien je iemand van de Regionale Kortrijk wenst te contacteren, één enkel e-mail adres met name .....@kmvdembkortrijk.be

Voorbeeld :

wens je een vraag te stellen aan de Voorzitter ? e-mail naar : nadia@kmvdembkortrijk.be
of een vraag aan de Kanselier ? e-mail naar : kurt@kmvdembkortrijk.be

Indien u het krantje liever per mail ontvangt, geef dan uw mailadres door.

Dit bespaart ons druk- & portkosten.

Ook krijgt u het krantje sneller (in pdf.) met kleurfoto's.

Of wens je toch liever de gedrukte versie ? Laat het ons weten en we sturen het krantje op.

De digitale versies van het Krantje in kleur (pdf.bestand) en zelfs foto's van plechtigheden en manifestaties waar enkele bestuursleden van de Regionale Kortrijk aanwezig was, zijn terug te vinden op onze website: www.kmvdembkortrijk.be

Krantje

The screenshot shows the website's navigation menu with options: Home, Historiek, Nationaal, Bestuur, Krantje, Eretekens, Eretekens dragen, Agenda, Foto's, Hoe lid worden, Links, and Contact. Below the menu, a list of digital versions of the 'Krantje' is provided, including the following items:

- Krantje nr 92 (Januari-Februari-Maart 2022)
- Krantje nr 93 (Oktober-November-December 2021)
- Krantje nr 97 (Juli-Augustus-September 2021)
- Krantje nr 96 (April-Mei-Juni 2021)
- Krantje nr 95 (Januari-Februari-Maart 2021)
- Krantje nr 94 (Oktober-November-December 2020)
- Krantje nr 93 (Juli-Augustus-September 2020)
- Krantje nr 92 (April-Mei-Juni 2020)
- Krantje nr 91 (Januari-Februari-Maart 2020)
- Krantje nr 90 (Oktober-November-December 2019)
- Krantje nr 89 (Juli-Augustus-September 2019)
- Krantje nr 88 (April-Mei-Juni 2019)
- Krantje nr 87 (Januari-Februari-Maart 2019)
- Krantje nr 86 (Oktober-November-December 2018)
- Krantje nr 85 (Juli-Augustus-September 2018)
- Krantje nr 84 (April-Mei-Juni 2018)
- Krantje nr 83 (Januari-Februari-Maart 2018)
- Krantje nr 82 (Oktober-November-December 2017)
- Krantje nr 81 (Juli-Augustus-September 2017)

© D'Haene Pieter 2022

Foto's

The screenshot displays a photo gallery with the following items:

- Herdenking 11 november Kortrijk**: 7 januari 2022, 29 foto's
- Herdenking met V85 Biekorfje**: 7 januari 2022, 112 foto's
- Promotiefest 2021**: 25 september 2021, 132 foto's
- Remembrance day Adopt a US Tommy**: 23 mei 2021, 27 foto's

Other visible photos include a person in a military uniform, a group of people in high-visibility vests, a framed emblem, a building entrance, a person in a military uniform with a wreath, a person in a military uniform, and a banner with the date 23-24-25-26 and the year 1830.

KORTRIJK

Officiële plechtigheden

Donderdag 21 juli 2022 – Nationale Feestdag

- 10Hr45: Verzameling aan het St.-Michielsplein
- 11Hr00: Te Deum in de St.-Maartenskerk
- 11Hr45: Receptie op het Stadhuis

Zondag 04 september 2022 – Herdenking bevrijding Stad

- 09Hr45: Verzameling aan het St.-Michielsplein
- 10Hr15: Plechtige herdenking aan de Broeltorens
- 10Hr30: Woorddienst over Bevrijding en Vrede in de Onze-Lieve-Vrouwekerk
- 11Hr30: Receptie op het Stadhuis

Zaterdag 17 september 2022

- 124-jarig bestaan 'Koninklijke Maatschappij der Staatsgedecoreerden van Kortrijk'
- 11Hr30: Receptie in Parochiezaal Beekstraat te Kortrijk
- 12Hr30: Banket in Parochiezaal Beekstraat te Kortrijk

Dinsdag 01 november 2022 – Allerheiligen

- 09Hr45: Samenkomst aan de ingang van de Stedelijke begraafplaats Kortrijk
- 10Hr00: Plechtige optocht met neerlegging van bloemen aan de herdenkingsmonumenten

Vrijdag 11 november 2022 – Wapenstilstand

- 10Hr00: Plechtigheid aan het Royal Foundlandmonument, Gentssteenweg Kortrijk
- 10Hr30: Verzameling aan het St.-Michielsplein
- 10Hr50: Start optocht naar de St.-Maartenskerk
- 11Hr00: Te Deum in de St.-Maartenskerk
- 12Hr00: Receptie op het Stadhuis

Dinsdag 15 november 2022 – Koningsdag

- 10Hr50: Samenkomst aan de St.-Maartenskerk
- 11Hr00: Te Deum in de St.-Maartenskerk
- 11Hr45: Receptie op het Stadhuis

Namens het bestuurscomité van de Verbroedering Kortrijk